

Повернення Хікмета (1965)

Вінграновський Микола Степанович

Тремти, Туреччино! Він вирушив до тебе.
Свою труну розбивши опівночі,
Навпомацки в зеленім темновинні
Він вирушив до тебе, бо поети
І в смерті кличуть землю батьківщини.

Він вирушив до тебе під дубами,
Під корневищами страждань своїх планетних,
Під корневищами політик і країн,
Під корневищем людства — до вітчизни.

Попід Дніпром, біля чола Тараса,
До моря Чорного, а потім і під морем
На ліктях, на колінах твій поет
Повзе до тебе, чуєш, батьківщино?!

...Прости мене, що я твою ганьбу
Підняв наголос, що не спала ти.
Що не оспівував тебе, ридавши ридма,
А бив тебе у зуби за покірність,
За сліпоту, за гумовий хребет
Перед фашистськими ногами і штиблетами.
Прости мене за тюрмища твої,
Що дух в мені гноїли й ґвалтували,
Прости мене за мене, батьківщино.
Прощаєш, так?
Будь проклята тоді!

Тоді я сам — Туреччина. Я — ти!
Я та Туреччина, ім'я якій Свобода.
Тремтїть, Туреччини! Поети — не кроти.
Поета очі — це вітчизни очі.

1965

Постійна адреса: http://ukrlit.org/vinhranovskyi_mykola_stepanovych/povernennia_khikmeta